

DAMSKO-MĘSKIE, CZYLI JAK BYĆ PRAWDZIWĄ KOBIETĄ I STUPROCENTOWYM MĘŻCZYZNĄ WSPÓŁCZEŚNIE

Kochani Bursowicze, zapraszam Was do mojego artykułu o wartościach związanych z płcią wraz z żartobliwą rozprawką na temat stereotypów panujących w naszym społeczeństwie dawniej i dziś.

Tym razem bardzo Was proszę o dołączenie do moich przemyśleń i napisanie pod artykułem swoich refleksji - każdy z nas ma na pewno wiele do powiedzenia na temat kobiecości i męskości, swoje poglądy i spojrzenie na tę sferę - gorąco zapraszam do debaty!!!

Zacznijmy od tego czym są stereotypy, później przejdziemy do pojęcia „kobiecości” i „męskości”, jakie opisuje Wikipedia, a następnie poruszymy ten temat szukając odpowiedzi na pytania:

- Jakimi cechami zewnętrznymi i wewnętrznymi cechowała się prawdziwa kobieta dawniej?
- Jakie cechy zewnętrzne i wewnętrzne dziś upatruje się jako typowo kobiece?
- Analogicznie - jakimi cechami zewnętrznymi i wewnętrznymi cechował się prawdziwy mężczyzna dawniej?
- Jakie cechy zewnętrzne i wewnętrzne dziś upatruje się jako typowo męskie?

Niezwykle istotny jest też skutek pewnych upatrywań kobiecości i męskości współcześnie, a więc chciałabym odnaleźć odpowiedź na pytanie:

- Jakie zagrożenia stwarza usilne dążenie do bycia kobietą idealną/prawdziwą?
- Jakie zagrożenie stwarza dążenie do bycia prawdziwym mężczyzną?

Kochani, w Internecie jest mnóstwo naukowych artykułów na temat kobiecości i męskości od zarania dziejów do dziś i ja nie chcę Was zarzucać treściami, które będę powtarzać, a możecie samodzielnie je odszukać - dlatego też temat ten podejmę nieco z własnej obserwacji, podpierając się jedynie pewnymi, naukowymi wnioskami; Was natomiast proszę o własne opinie w komentarzach ☺

A więc czym jest STEREOTYP?

Stereotyp - według psychologii to nadmierne uproszczenie, generalizacja odnosząca się do danej grupy czy konkretnych członków danej grupy. Oznacza przypisywanie konkretnych cech, właściwości, charakterystyk danym osobom, jedynie z racji przynależności do danej grupy.

Skąd się biorą stereotypy dotyczące płci?

Ze stereotypami płci mamy do czynienia niemal we wszystkich współczesnych społeczeństwach. Są to społecznie podzielane przekonania o cechach charakteryzujących daną grupę.

Najbardziej znane stereotypy płci uznają, że kobiety są:

- bardziej domatorkami, wyżej cenią dom i rodzinę niż karierę zawodową,
- nie są nastawione na pracę, karierę i mniej angażują się w powierzone im zadania oraz są mniej rzetelne.

Zgodnie z definicją zaproponowaną przez E. Mandal wyróżniamy stereotypy cech związanych z płcią oraz stereotypy ról płciowych. Te pierwsze oznaczają *konstelacje cech psychicznych i właściwości behawioralnych, które w danej kulturze - jako charakterystyczne - z większą częstotliwością przypisywane są jednej płci w porównaniu z drugą.*

Stereotypy ról płciowych to *zbiór przekonań o tym, jakie aktywności są odpowiednie dla kobiet i mężczyzn.*

Zgodnie ze stereotypowym ujęciem, kobieta będzie charakteryzować się takimi cechami osobowości, jak emocjonalność, delikatność, czułość, ciepło w relacjach z innymi.

Natomiast w odniesieniu do pełnionych ról społecznych postrzegana będzie jako źródło wsparcia emocjonalnego dla innych, opiekująca się dziećmi czy odpowiadająca za urządzenie domu.

Stereotypowo mężczyznę zaś cechuje niezależność, aktywność, niezawodność, łatwość podejmowania decyzji, wiara w siebie, nieuleganie naciskowi, poczucie przywództwa i przypisuje mu się takie role społeczne, jak: głowa domu, przywódca, utrzymujący rodzinę finansowo.

Zwykle stereotypy nie mają wiele wspólnego z faktycznie istniejącymi różnicami.

Ciekawostka:

Swego czasu przeprowadzono metaanalizę oraz sumaryczne wnioski z badań nad różnicami międzypłciowymi w obszarach:

1. zdolności werbalnych,
2. zdolności przestrzennych,

3. naukowych i liczbowych,
4. myślenia formalno-operacyjnego,
5. tożsamości związanej z rolą rodzajową,
6. przypisywania osiągnięć,
7. postaw wobec matematyki i emocji jakie budzi,
8. uległości i konformizmu,
9. agresji,
10. udzielania pomocy,
11. zachowań w małych grupach,
12. zachowań przywódczych,
13. komunikacji niewerbalnej
14. poziomu aktywności motorycznej.

I takie oto wysunięto wnioski:

- Zdolności werbalne - większość badań wskazuje na niewielką przewagę kobiet
- Zdolności przestrzenne, naukowe i liczbowe - badania wskazują na przewagę mężczyzn lub na brak istotnych różnic.
- Myślenie formalno-operacyjne - badania wykazały przewagę mężczyzn.
- Tożsamość związana z rolą rodzajową a czynności poznawcze - badania wykazały, że istnieje związek płci psychologicznej, a wykonaniem zadań przestrzennych i matematycznych, uznawanych stereotypowo za kobiece lub męskie, tzn. im wyższa zgodność, tym lepszy poziom wykonania zadania.
- Przypisywanie osiągnięć - mężczyźni i kobiety nie różnią się istotnie atrybucją sukcesów i porażek. Mimo, iż kobiety nieco częściej uznają sukces za szczęście, a niepowodzenie za brak szczęścia (atrybucja zewnętrzna), zaś mężczyźni sukces uznają za wynik posiadanych zdolności, a niepowodzenie za zbyt mały wysiłek włożony w realizację zadania (atrybucja wewnętrzna), to wielkość wskaźników jest zbyt niska.
- Postawy wobec matematyki i emocje przez nią wzbudzone - różnice międzypłciowe w nastawieniu do matematyki i emocji, które wzbudza są niewielkie, jednak mężczyźni zdecydowanie częściej niż kobiety stereotypowo uznają tę dziedzinę za męską.

- Uleganie i konformizm - kobiety nieco bardziej niż mężczyźni ulegają wpływowi rozmówcy przy spotkaniach bezpośrednich, częściej się podporządkowują; są nieco bardziej konformistyczne niż mężczyźni.
- Agresja - badania wskazują na większą agresję mężczyzn. Według Eagly i Steffen w sytuacjach gdy mężczyźni wykazują większą agresję niż kobiety nie ma znaczenia płeć ofiary, jednak w sytuacjach kiedy płeć ofiary ma znaczenie badania wskazują na większą agresję wobec mężczyzn.
- Udzielanie pomocy - mężczyźni częściej udzielają pomocy, co autorzy badania wyjaśniają teorią ról społecznych. Kobiety częściej niż mężczyźni otrzymują pomoc. Mężczyźni chętniej pomagają kobietom, ale otrzymują pomoc w jednakowym stopniu od obu płci. Kobiety udzielają pomocy bez względu na płeć, ale częściej otrzymują pomoc od mężczyzn.
- Zachowania w małych grupach - nie istnieją różnice między płciami pod względem ogólnego uczestnictwa; kobiety częściej niż mężczyźni przejawiają pozytywne zachowania społeczno-emocjonalne; mężczyźni częściej niż kobiety ujawniają aktywne zachowania zadaniowe. Kobiety przyznają sobie mniejsze nagrody niż mężczyźni; mężczyźni bardziej sprawiedliwie dzielą nagrody; nie występują różnice w chęci równomiernego podziału nagród; mężczyźni częściej ze sobą współpracują. Mężczyźni uzyskują lepsze wyniki w jednorodnych grupach pracując indywidualnie i grupowo; brak różnic w grupach mieszanych dla zadań indywidualnych; w zadaniach wymagających zachowań zadaniowych lepsze wyniki uzyskują mężczyźni; w zadaniach wymagających zachowań społecznych lepsze wyniki osiągają kobiety; mężczyźni znajdują więcej rozwiązań, kiedy pracują indywidualnie w grupach jednorodnych; brak różnic przy pracy wspólnej z osobami tej samej płci.
- Zachowania przywódcze - brak istotnych różnic, również w skuteczności przywództwa. Kobiety częściej stosują demokratyczny styl rządzenia, a mężczyźni autorytarny. Kobiety na kierowniczych stanowiskach częściej przejawiają zachowania mające na celu załagodzenie instytucjonalnej wrogości do kobiety - szefa (np. pytanie o radę, czy proszenie współpracowników o pomoc).
- Komunikacja niewerbalna - kobiety mają przewagę nad mężczyznami: lepiej odbierają komunikaty niewerbalne, rozpoznają wyraz twarzy, niewerbalnie wyrażają emocje, częściej wyrażają emocje twarzą, uśmiechem czy spojrzeniem, odbierają więcej spojrzeń,

częściej zwracają się do innych, a inni nawiązują z nimi bliższe kontakty, popełniają mniej błędów w mówieniu, rzadziej używają przerywników, spokojniej poruszają ciałem, są mniej ekspansywne, bardziej zaangażowane, bardziej ekspresyjne i mają większą samoświadomość.

- Poziom aktywności motorycznej - część badań wskazuje na większą aktywność mężczyzn, jednak są zadania w których przewagę mają kobiety. Różnice zmniejszają się z wiekiem.

Wnioski z badań widzicie powyżej, ale ciekawa jestem Waszej opinii na ten temat - proszę o komentarze 😊.

Zastanówmy się teraz jakimi to cechami zewnętrznymi i wewnętrznymi charakteryzowały się obie płcie dawniej, a jakimi cechami odznaczać się mają współcześnie prawdziwe kobiety i stuprocentowi mężczyźni..

Otóż z moich obserwacji i czytanej literatury wynika pokrótce, że **prawdziwa kobieta zewnętrznie dawniej (mając na myśli początek XX wieku) wyglądać miała następująco:**

- Krągłe kształty, a więc biust, pośladki, brzuch
- Zadbane włosy
- Podkreślone oczy i usta
- Strój podkreślający kobiecość - spódnica, sukienka, rajstopy, pończochy

Jej osobowość, zachowanie cechowały:

- Wrażliwość
- Bojaźliwość
- Delikatność
- Skromność
- Czułość
- Uległość
- ..i za pewne wiele podobnych cech.

Kobieta idealna miała dbać przede wszystkim o ognisko domowe, męża, dzieci, wypełniać obowiązki domowe takie jak sprzątanie, gotowanie, pranie itp., być posłuszna wobec męża czy też partnera.

Kariera zawodowa, czy wykształcenie nie miało znaczenia, najważniejsza była rola matki, żony, córki.

Kobieta postrzegana jako prawdziwa czy też idealna zewnętrznie, wspólnie

posiada:

- Zgrabną, smukłą sylwetkę
- Kształtne piersi
- Zadbane, wystylizowane włosy, długie lub półdługie
- Długie rzęsy, idealnie wystylizowany makijaż oczu, ust, perfekcyjny make up
- Zadbane paznokcie i dłonie
- Ubiera się kobieco: w sukienki, spódniczki, koronki, ubrania dopasowane do figury, dość skąpe lub odsłaniające pewne partie ciała np. ramiona, dekolt lub nogi
- Zakłada wysokie obcasy, kobiece delikatne buciki, sandały, balerinki lub długie kozaki, zgrabne botki

Taka piękność odznacza się wewnątrz:

- Pewnością siebie
- Niezależnością
- Subtelnością
- Seksapilem
- Inteligencją
- Bezpruderyjnością
- Czulością
- Wrażliwością
- Zaradnością życiową
- Wielozadaniowością
- Siłą charakteru
- Lojalnością
- Wrozumiałością
- Delikatnością
- Wysoką kulturą osobistą
- ...i...na pewno wieloma innymi cechami jeszcze.

Współczesne, prawdziwe kobiety mają być zadbane, piękne w każdych okolicznościach, a przy tym bardzo samodzielne, zaradne, umiejące godzić pracę, karierę zawodową z prowadzeniem domu, opieką nad dziećmi.

Czy to wszystko jest jednak możliwe?

I skąd wziąć się ów wzorzec takiej kobiety?

Otóż w kreowaniu takich wzorców „dopomagają” media, reklama, sztucznie wykreowana postać kobiety sukcesu jednocześnie pięknej i oddanej ognisku domowemu. Co za tym idzie, wiele z nas dąży do takiego nierealnego, niedoścignionego ideału, szczególnie pod względem cech fizycznych, stąd mnogość i popularność diet odchudzających, moda na bycie „fit”, wzrastająca popularność zbiegów i operacji plastycznych, bywanie u kosmetyczek, kosmetologów, w gabinetach piękności, udoskonalanie siebie za wszelką cenę, bez względu na naturalny upływ czasu i nie godzenie się na zmiany w wyglądzie - choćby takie jak zmarszczki, jakie towarzyszą nam z wiekiem. Jest to jednak często bardzo groźne w skutkach, doprowadzając młode i starsze kobiety do rozterek i coraz to większych wyrzeczeń na rzecz uzyskania wyglądu kreowanego przez media jako ten perfekcyjny.

Najbardziej niebezpieczne jest dążenie do uzyskania przesadnie szczupłej sylwetki. Młode dziewczęta, ale też starsze kobiety popadają w manię odchudzania, często aż do stanu chorobowego, jakimi są : anoreksja, bulimia, ortoreksja i inne zaburzenia odżywiania. Inne, mogące pozwolić sobie na wydatki, wciąż ulepszają swoją urodę u kosmetyczek, poczynając od sztucznych rzęs na zabiegach przeciw zmarszczkowym, ujędrniających skończywszy, a idąc dalej, podejmując się operacji powiększania lub pomniejszania tego lub tamtego.

Pytanie tylko:

- Czy ma to sens?
- Czy jest to dla nas, dziewczyn, kobiet naprawdę dobre i potrzebne?
- Czy w tym tkwi prawdziwa kobiecość?

Pozostawiam te pytania dla Was - by każda z Was odpowiedziała sobie na nie..dodam jedynie, że nadmierne odchudzanie, prowadzące do wyżej opisanych przeze mnie chorób jak anoreksja czy bulimia, są schorzeniami bardzo poważnymi, śmiertelnymi w kilku procentach i trudnymi do leczenia, natomiast wszelkie zabiegi kosztują słono..

A więc czy warto?

Kobiety przez dziesięciolecia dążyły do równości, uzyskania praw, bycia traktowanymi na równi z mężczyznami i w świecie współczesnym wiele się zmieniło w stosunku do lat wstecznych, kiedy kobieta była w cieniu mężczyzny.

Kobiety są bardziej wykształcone od mężczyzn, radzą sobie świetnie w pracy zawodowej, potrafiąc łączyć karierę z prowadzeniem domu. Kobiety pojawiły się i sprawdziły niemal w każdym zawodach - nawet tych typowo męskich, takich jak wojsko, mechanika, inżynieria, nawet prowadzenie autobusu czy ogromnej ciężarówki. Kobiety zajmują wysokie stanowiska: są dyrektorami, prezesami, szefami i świetnie sprawdzają się w rolach związanych z zarządzaniem

W czym tkwi problem?

W odniesieniu do kariery zawodowej w naszym kraju, często na równorzędnym stanowisku kobieta nadal zarabia mniej od mężczyzny, co słusznie upatrywane jest jako dyskryminujące i niesprawiedliwe. Nie jest też w porządku, że nadal wymaga się od kobiet, by to one przede wszystkim zajmowały się domem, dziećmi, one częściej przerywają pracę zawodową na rzecz wychowywania potomstwa (tzw. urlop macierzyński). Jeśli natomiast pracują, a nie do końca godzą pracę z obowiązkami domowymi są oceniane jako złe matki, żony, partnerki...i w tych aspektach niestety odczuwam, jako kobieta niesprawiedliwość.

A co sądzą Wy, kochane?

Czym zatem jest tak naprawdę kobiecość, bycie kobietą prawdziwą dzisiaj?

W mojej opinii to stan umysłu, poczucia kobiecości wewnątrz i pewnej wolności w jej wyrażaniu..

A jakie jest Wasze zdanie na ten temat? - serdecznie proszę o komentarze 😊.

Nadszedł czas by zająć się pierwiastkiem męskim, tzw. byciem mężczyzną prawdziwym, stuprocentowym kiedyś - również mam na myśli początek XX wieku i współcześnie.

Zacznijmy od dawnego stereotypu bycia męskim mężczyzną w wyglądzie zewnętrznym, zatem jaki wówczas miał on być:

- Przystojny - tu każdy może sam uznać czym ów przystojność jest (ciekawostka zasłyszana przeze mnie od starszej Pani „mężczyzna jak jest ładniejszy od diabła to już jest przystojny 😊)
- Schludnie ogolony lub z eleganckimi wąsami
- Nie stosujący żadnych kosmetyków poza wodą kolońską
- Ubrany zgodnie z panującą modą - od kreszowego dresu po kolorową marynarkę
- W wyczyszczonym obuwiu

Cechy wewnętrzne naszego prawdziwego mężczyzny dawniej to:

- Stanowczy
- Apodyktyczny
- Zaradny
- Pracowity
- „Głowa rodziny”
- Potrafiący utrzymać rodzinę
- Nie podejmujący obowiązków domowych
- Nigdy nie płaczący
- Nie okazujący uczuć
- Wymagający
- Konkretny
- Silny
- Pewny siebie
- Przekonany o wyższości swojej nad innymi
- ..i tutaj pozostawiam Wam co można jeszcze dodać.

W wieku XX prawdziwego mężczyznę upatrywano jako zaradnego życiowo Pana, mającego pracę zawodową, żonę, dzieci - aczkolwiek niezaangażowanego w ich wychowanie i obowiązki domowe, które to sprawy miały należeć do kobiety. Mężczyzna taki miał być tym, który przynosi do domu „zdobycze”, a więc pieniądze, w domu natomiast jest głową rodziny i należy mu się szacunek. Nie musiał to być mężczyzna postawny, wysportowany - ważne, że potrafił zarobić na rodzinę.

Często słyszałam też hasła w stylu „prawdziwy mężczyzna to taki, który był w wojsku”. Taki mężczyzna dbał też o swoją kobietę i potrafił zadbać o nią - często wymagając, by ładnie wyglądała, ale nie wydając na jej potrzeby nadmiernie. Najważniejsze dla niego było poczucie władzy w domu, a żona czy partnerka miała zaspokajać jego najważniejsze potrzeby i sprawować obowiązki domowe, opiekując się też właściwie dziećmi. Powszechne było także hasło, że: „prawdziwy mężczyzna powinien wybudować dom, zasadzić drzewo i spłodzić syna”.

Natomiast jak to wygląda współcześnie?

Z moich obserwacji wynika, że media i reklamy kreują prawdziwego mężczyznę, biorąc pod uwagę wygląd jako takiego:

- Zadbanego
- Wysportowanego
- Silnego fizycznie
- Używającego linii męskich kosmetyków lub korzystającego z usług kosmetyczki
- Z zadbanym zarostem i włosami
- Ubranego stylowo, markowo

Cechy osobowościowe takiego mężczyzny:

- Inteligentny
- Przywódca
- Racjonalny
- Potrafiący podejmować decyzję
- Zaradny życiowo
- Zabawny
- O wysokiej kulturze osobistej
- Na dobrym stanowisku zawodowym
- Potrafiący zarabiać spore pieniądze
- Twardziel
- Uwodzicielski
- Rozrywkowy
- ..na pewno dodalibyście jeszcze inne cechy.

Współczesny prawdziwy mężczyzna to taki typ „macho” dbający o swój wizerunek, często goszczący w siłowni lub uprawiający jakiś sport, wyluzowany, aczkolwiek taktowny i elokwentny, wiedzący czego chce od życia. Na pewno znaczenie ma jego ubiór, który powinien być modny, „trendy”.

Taki mężczyzna zna swoją wartość. Jest zadbany zewnętrznie - dba o swój wygląd. Osiąga wiele zawodowo i ma u swojego boku piękną partnerkę lub żonę, zadbane dzieci i nowoczesny dom, samochód - nowoczesne gadżety.

Współcześni mężczyźni uważani za prawdziwych to charyzmatyczni panowie, podejmujący różne wyzwania, nie użalający się nad sobą, ale potrafiący okazywać uczucia, jednak nie nadmiernie. To raczej nie mazgaj, ani maminsynek, a raczej typ niezależny i lubiący raczej niezobowiązujący styl życia, późno wiążący się z jedną partnerką.

Panuje stereotyp, że prawdziwy mężczyzna powinien być silny fizycznie i psychicznie - stanowić skałę, opokę i na pewno zarabiać więcej niż jego partnerka.

Czy jednak rzeczywiście te atrybuty czynią mężczyznę prawdziwym?

Pytanie to pozostawiam Wam, jako otarte, mając nadzieję na uzyskanie Waszych odpowiedzi w komentarzach 😊.

Nie da się ukryć, że mężczyźni i kobiety różnią się od siebie. Stało się tak w dużej mierze za sprawą ewolucji, która wyspecjalizowała mężczyzn w cechy niezbędne do walki (obrony rodziny, polowań), natomiast kobiety do dbania o relacje z ludźmi, ciepło rodzinne. Przez wiele lat cechy te są dziedziczone genetycznie mimo tego, że już nie są istotne dla przetrwania.

Nasza tradycja, kultura wciąż podtrzymuje takie wzorce i wartości i w taki sposób wychowuje się dzieci, aby dobrze wypełniały swoje role. W ostatnim czasie próbuje się zatrzeć, zminimalizować istniejące różnice. Mniejszy nacisk kładzie się na odpowiednie wychowanie dzieci (dziewczynki mogą chodzić po drzewach, bawić się samochodami, a chłopcy lalkami). Cenione są cechy uznawane za męskie jak i za kobiece, ale odpowiednio do sytuacji (w domu dobrze jest zachowywać się inaczej, a w pracy inaczej).

Kochani, pamiętajmy, że wbrew wszelkim kanonom, wzorcom i modzie, poczucie bycia prawdziwą kobietą lub prawdziwym mężczyzną nosimy w sobie i nie dajmy się zwariować oglądając kolorowe reklamy, czasopisma, zdjęcia (ulepszane celowo) w Internecie, które mają w nas zaszczyć określony wzorzec kobiecości czy męskości.

Najważniejsze to być sobą, czuć się ze sobą dobrze..i pozostać sobą, dając dobro z siebie i będąc dumną kobietą lub dumnym mężczyzną - czego Wam wszystkim życzę 😊

Dziękuję za poświęcony czas - z niecierpliwością czekając na Wasze komentarze 😊

Sylwia Pastewska